

Forhøjelse af 350,000 Kr. plus personlige Tillæg, det vil sige saadanne, som med Tiden falde bort. Regeringens Forslag i Fjor medførte en Forhøjelse af 486,000 Kr. mod den nugældende Lov af 1898, og Regeringsforslaget i Aar gaar 120,000 Kr. højere op, nemlig til en Forhøjelse af 609,000 Kr. Dette er dog ikke saadan at forstaa, at der er Tale om en Forøgelse fra det nuværende paa 609,000 Kr. Vi have et midlertidigt Lønningstillæg paa mellem 400,000 og 450,000 Kr., som vil bortfalde ved Lovforslagets Vedtagelse. Ud over dette midlertidige Lønningstillæg komme vi med 150,000 à 200,000 Kr. Jeg vil gøre et Par Bemærkninger om denne Stigning. For det første finder jeg ikke, det er mere, end man kunde vente. Vi have jo gjort den Erfaring, at hver Gang vi behandle Lønningssager, komme vi i Reglen højere op. Vi have beskæftiget os med disse Lønningslove fire Gange i de senere Aar. Først i 1892, saa i 1898, saa ved Behandlingen af det midlertidige Lønningstillæg og nu igen sammen med Organisationsloven. Jeg anser det for meget heldigt, at vi faa Organisationssagen og Lønningssagen ordnede paa en Gang; der er ikke rigtig god Mening i først at vedtage Lønningerne og saa Organisationen bagefter. Det skulde hellere være omvendt, saa at Organisationen først blev fastsat og derefter Lønningerne. Stigningen er dernæst ogsaa naturlig af en anden Grund, nemlig den, at Personellet forøges, og det meget stærkt, Aar for Aar. Allerede derfor vil det ikke kunne undgaas, at Summen maa blive noget højere for hvert Aar, der gaar. I øvrigt vil jeg med Hensyn til Stigningen blot udtale, at naar der nu bliver administreret i Lovforslagets Aand — og derom nærer jeg ingen Tvivl — saa er jeg sikker paa, at Forandringen vil give et smukt Resultat for os alle sammen og for Statskassen som Helhed, og saa spiller det ingen Rolle, om Funktionærerne ogsaa faa noget højere Løn. Jeg siger her som alle Vegne: Blot vi kunne indføre Besparelser i Administrationen, Besparelser i Funktionærernes Tal baade her og der, saa ville vi gerne lønne Funktionærerne ordentligt. Jeg tror ikke, nogen af os — i alt Fald haaber jeg meget faa — vil være karrig i saa Henseende, naar der i øvrigt bliver administreret i sparsommelig Aand. Jeg under Funktionærerne dette Tillæg af mit ganske Hjerte, ogsaa fordi jeg haaber, at Lovforslaget vil blive en betydelig Vinding i Retning af Indtægt for Statskassen. Dernæst vil jeg erindre om,

at naar vi nu faa denne Lov vedtagen, vil der komme Fasthed i Forholdene, saaledes at vi kunne vente, at der ikke vil blive rørt ved dem i en nær Fremtid.

Om selve Lønningerne skal jeg gøre et Par Bemærkninger. De to Direktører — Kommissionen havde fire — som altsaa hver især faa en større samlet Virksomhed under sig, foreslaas lønede med en Begyndelsesløn, der er 800 Kr. højere end Kommissionens, ligesom ogsaa Slutningslønnen er 800 Kr. højere. Dette finder jeg rigtigt og har ikke noget imod det. I øvrigt er der ikke mange Forandringer, i alt væsentligt stemmer Forslaget dels med, hvad Kommissionen har foreslaaet, dels med, hvad Folketinget har vedtaget. Disse Forandringer har jeg i og for sig heller ikke noget imod, men jeg skal ikke trætte det høje Ting med at remse dem op, og henviser blot til Anmærkningerne. Pensionsreglerne skal jeg ikke komme ind paa at omtale, dem er jeg meget vel tilfreds med.

Men et Punkt maa jeg dvæle lidt ved, nemlig Tantiemesystemet. Det lod den ærede foregaaende Taler (Juil-Rysenstein) til ogsaa at være imod. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at Tantiemesystemet er, havde jeg nær sagt, mit kære Barn. Jeg holder ganske særligt af det — ærede Medlemmer af Kommissionen i denne Sal ville vide, at jeg har bragt det frem i Kommissionen atter og atter — og jeg er derfor glad ved at se det optaget i Lovforslaget. Jeg har den Tro, at det har noget at betyde at gøre Statsbanernes Funktionærer økonomisk interesserede i Driften lige fra øverst til nederst. Jeg tror, det vil have sin Betydning, naar Tantiemen uddeles efter de i Lovforslaget fastsatte Regler. I Anmærkningerne udvikles det, hvorledes man vil dele Tantiemen i 12,000 lige store Lodder og fordele Funktionærerne i Grupper, saaledes at hver Gruppe faar sit bestemte Antal Lodder, ligegyldig om der er 1600 eller 1800 eller hvor mange Funktionærer der er i Gruppen. Derved bliver hver Gruppe absolut interesseret i, at Gruppens Arbejde bliver udført med det mindst mulige Antal Folk, i at disse Tal ikke forøges i overflødig Grad. Denne Tanke kunde jeg føre videre, men jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid med det. Jeg vil bare i al Almindelighed sige, at ligesom Tantiemesystemet har gjort sin Nytte i andre Lande, hvor det er indført, og ogsaa her til Lands i mange Forretninger, baade offentlige og navnlig private, saaledes er jeg vis paa, at